

Misijní práce – motivace a příprava

Texty na tento týden

L 24,1–12; L 24,36–49; Sk 1,12–26; Žd 10,24.25; Sk 2,1–41; 1K 11,1

Základní verš

„Řekl jim: ‚To jsem měl na mysli, když jsem byl ještě s vámi a říkal vám, že se musí naplnit všechno, co je o mně psáno v zákoně Mojžíšově, v Prorocích a Žalmech.‘“ (L 24,44)

Pavel napsal Filipským: „Někteří sice kážou Krista také ze závisti a z revnivosti, jiní však s dobrým úmyslem. Jedni z lásky, protože vědí, že jsem tu k obhajobě evangelia, druzí z touhy po uplatnění, ne z čistých pohnutek, a domnívají se, že mi v mém vězení způsobí bolest. Ale co na tom! Jen když se jakýmkoli způsobem, ať s postranními úmysly, ať upřímně zvěstuje Kristus; z toho se raduji a budu radovat“ (Fp 1,15–18).

To jsou velmi silná slova! Pavlovi bylo jedno, zda „s postranními úmysly, nebo upřímně“ – důležité bylo jen to, že je Kristus zvěstován. Na tom Pavlovi záleželo nejvíc. V ideálním případě by však naše pohnutky kázat Krista, misijně pracovat a oslovovat druhé dobrou zprávou měly být motivovány láskou a pravdou. V žádném případě by naši pohnutkou neměly být sobecké ambice, závist nebo prohlubování konfliktu.

Co by mělo být naší motivací kázat Krista? Jak se na tento úkol můžeme připravit?

Tento týden se podíváme na některé události v rané církvi, které nám mohou poskytnout vodítko v souvislosti s motivací pro misijní činnost.

Osnova lekce

V této lekci se blíže podíváme na život a misijní práci prvotní církve, tedy první generace křesťanů, Ježíšových následovníků. Vybrané pasáže ze dvou Lukášových spisů (evangelium a kniha Skutky) ukazují, co motivovalo tyto první křesťany, aby se sdíleli se svou vírou a aktivně se zapojili do misijního úkolu.

- L 24,1–12: Silná osobní zkušenost (neděle)
- L 24,36–49: Pochopení spolehlivé biblické zprávy (pondělí)
- Sk 1,12–26: Pověření samotným Ježíšem (úterý)
- Sk 2,1–4.36: Touha představit druhým Krista (středa)
- Sk 2,41–47: Život ve společenství „učedníků“ (čtvrtek)

SDÍLENÍ DOBRÉ ZPRÁVY

⁵Zachvátil je [ženy] strach a sklonily tvář k zemi. Ale oni jim řekli: „Proč hledáte živého mezi mrtvými? ⁶Není zde, byl vzkříšen. Vzpomeňte si, jak vám řekl, když byl ještě v Galileji, že Syn člověka musí být vydán do rukou hříšných lidí, být ukřížován a třetího dne vstát.“ ⁸Tu se rozpomenuly na jeho slova, ⁹vrátily se od hrobu a oznámily všechno jedenácti učedníkům i všem ostatním. ¹⁰Byla to Marie z Magdaly, Jana a Marie Jakubova a s nimi ještě jiné, které to pověděly apoštolům. ¹¹Těm však ta slova připadala jako blouznění a nevěřili jim. ¹²Petr se rozběhl k hrobu, nahlédl dovnitř a uviděl tam ležet jen plátna. Vrátil se v údivu nad tím, co se stalo. (L 24,5–12)

Osobní studium

Uvažuj o textu L 24,1–12. Jaká byla reakce těch, kteří slyšeli o zmrtvýchvstalém Kristu?

V neděli se brzy ráno podle Lukáše sešlo u hrobu několik žen, které s sebou měly vonné masti (L 24,1). Je velmi pravděpodobné, že se na začátku nového týdne chystaly postarat o Ježíšovo tělo. Očekávaly, že najdou zapečetěný hrob, ale byly zaskočeny, hrob byl prázdný. Jejich překvapení ještě zesílilo, když se u nich najednou objevili dva muži v zářícím oblečení. Tito poslové měli pro ženy důležitou zprávu. Připomněli jim Ježíšova slova a potvrdili, že Kristus skutečně vstal z mrtvých, jak o tom během své služby opakovaně mluvil. Ženy měly obrovskou radost a rychle se vrátily na místo, kde byli učedníci a mnoho dalších Ježíšových následovníků. Nadšeně jim začaly vyprávět, co viděly a slyšely. Svou radost nedokázaly ovládnout. „Musely“ se s ostatními podělit o to, co se dozvěděly o Kristu.

Asi si neumíme úplně představit nadšení, které se zmocnilo těchto žen. Zažily

úžasnou zkušenost, která je určitě naplnila posvátnou bázní. Učedníci však nazvali jejich zkušenost „blouzněním“ a nevěřili jim. Petr si nebyl jistý, zda ženám věřit, nebo ne, a tak běžel ke hrobu, aby se na vlastní oči přesvědčil o pravdivosti jejich svědectví.

Podobně jako Petr, i my často váháme, zda něco přijmout jen proto, že to někdo řekl. Přestože Petr ženy pozorně vyslechl, stejnou zkušenost jako ony prožil až později. Nejprve se přesvědčil jen o prázdném hrobě. A jak zaznamenal Lukáš: „Vrátil se v údivu nad tím, co se stalo“ (L 24,12). Petrova zkušenost u hrobu se lišila od zkušenosti žen.

Jakmile se ženy dozvěděly zprávu o Ježíšově zmrtvýchvstání, chtěly se o ni podělit s ostatními. Není větší motivace pro misii než touha dát druhým vědět, co pro ně Ježíš udělal.

Abychom mohli druhým vyprávět o laskavém Bohu, potřebujeme s ním prožít osobní zkušenost. Naše touha podělit se s ostatními o to, co máme tak rádi, musí být klíčovou součástí naší motivace zapojit se do misijní práce. Vždyť přece nemůžeme sdílet to, co sami nemáme.

Aplikace

Jaké jsou tvé zkušenosti s prožíváním reality živého Boha a jeho lásky? V čem jsou pro tebe tyto zkušenosti důležité? Jak tě motivují k vydávání svědectví o dobré zprávě?

PROROCKÝ ZÁKLAD

⁴⁴Řekl jim: „To jsem měl na mysli, když jsem byl ještě s vámi a říkal vám, že se musí naplnit všechno, co je o mně psáno v zákoně Mojžíšově, v Prorocích a Žalmech.“ ⁴⁵Tehdy jim otevřel mysl, aby rozuměli Písmu. ⁴⁶Řekl jim: „Tak je psáno: Kristus bude trpět a třetího dne vstane z mrtvých; ⁴⁷v jeho jménu se bude zvěstovat pokání na odpuštění hříchů všem národům, počínajíc Jeruzalémem. ⁴⁸Vy jste toho svědky. ⁴⁹Hle, sesílám na vás, co slíbil můj Otec; zůstaňte ve městě, dokud nebudete vyzbrojeni mocí z výsosti.“ (L 24,44–49)

Osobní studium

Přečti si text L 24,36–49. Proč bylo pro učedníky setkání se vzkříšeným Kristem tak zásadní událostí?

Je zajímavé, že učedníci nejprve nevěřili ze strachu. Potom, když viděli Ježíše a byli ujištěni, že je skutečně naživu, nevěřili radostí (L 24,41). Měl jsi někdy pocit, že něco je až příliš dobré na to, aby to byla pravda? Takovou zkušenost měli i učedníci.

Jediná, osamocená zkušenost by však učedníkům velmi pravděpodobně nestačila. Časem by se síla tohoto zážitku vytratila. Zapomněli by, nebo by možná začali pochybovat. Ano, Ježíš jim ukázal své jizvy a jedl s nimi rybu. Ani to by však nebylo dost. Důležité bylo, že zaměřil jejich pozornost na Písmo a ukázal jim prorocký základ svého díla a své služby. Tento moment byl nejdůležitější. Bez ohledu na to, jak velkou zkušenost učedníci prožili, Ježíši šlo hlavně o to, aby byla jejich víra založena na Božím slově (L 24,44).

Boží slovo je pro nás velkou motivací k vydávání svědectví. Ježíš věděl, že má-li být zkušenost učedníků pevná, potřebují jasně pochopit, proč musel zemřít a co znamenalo jeho vzkříšení. Učedníci potřebovali, aby se jejich pohled na svět posunul od politického a pozemského království k velkému řešení hříchu a vítězství Krista nad smrtí. Podstatou evangelia nebylo dosažení politické suverenity Izraele. Evangelium představuje Kristovo vítězství nad satanem a dává zaslíbení, že jednoho dne bude zničeno všechno zlo na světě, že země bude stvořena nově a že Bůh bude uprostřed svého lidu. „Tehdy jim otevřel mysl“ (L 24,45), aby mohli pochopit pravdy, o které se měli podělit se světem.

Naše zkušenost s Ježíšem musí stát na základech Božího slova, jehož součástí jsou i prorockví ukazující na první a druhý Kristův příchod. Když tyto pravdy pochopíme a stanou se součástí našeho života, zaměříme svou pozornost na sdílení evangelia, ke kterému nás Bůh povolal.

Aplikace

Vychází tvá víra z prorockví, která poukazují na Krista a na jeho příchod? Jak se to projevuje? Proč potřebujeme být zakotveni v Božím slově? Proč je správné pochopení prorockví důležité pro naši misijní práci?

ČEKÁNÍ A PŘÍPRAVA

¹²Potom se z hory, které se říká Olivová, vrátili do Jeruzaléma; není to daleko, jen asi kolik je dovoleno ujit v sobotu. ¹³Když přišli do města, vystoupili do horní místnosti domu, kde pobývali. Byli to Petr, Jan, Jakub, Ondřej, Filip a Tomáš, Bartoloměj a Matouš, Jakub Alfeův, Šimon Zélóta a Juda Jakubův. ¹⁴Ti všichni se svorně a vytrvale modlili spolu se ženami, s Marií, matkou Ježíšovou, a s jeho bratry. (Sk 1,12–14)

Osobní studium

Lukášovo evangelium končí Ježíšovým nanebevstoupením (L 24,50–53). Tato událost však není závěrem příběhu o Ježíši. Lukáš pokračuje a píše další knihu – Skutky apoštolů. Těsně předtím, než Ježíš vystoupil do nebe, dal učedníkům pověření, zaslíbení a pokyny, aby v Jeruzalémě čekali na „moc z výsosti“ (L 24,49; viz také Sk 1,4–8).

Ježíš přikázal učedníkům, aby počkali v Jeruzalémě, dokud se nenaplní zaslíbení od Otce. Duch svatý měl dát učedníkům moc, aby se stali svědky v Jeruzalémě, Judsku, Samařsku a v celém světě.

Přečti si text Sk 1,12–26. Co dělali učedníci při čekání na naplnění zaslíbení?

Ježíš dal učedníkům jasné pověření: měli být jeho svědky na celém světě. Během čekání se na svůj úkol připravovali dvěma způsoby. Za prvé, společně setrvali na modlitbách. Nikdo z nich nepochyboval o tom, čím je Ježíš pověřil. Každý z nich toto pověření přijal. To je inspirovalo ke společné modlitbě. Lukáš nezmiňuje, co přesně

bylo předmětem jejich modliteb, ale je téměř jisté, že prosili za moudrost, sílu a odvahu, aby společně dokázali naplnit Boží plán. V tom jsou příkladem i pro nás dnes.

To druhé, co dělali během čekání na naplnění zaslíbení, byla organizační příprava na misijní práci. Jidáš zradil Ježíše a pak si vzal život. Tím se mezi dvanácti uvolnilo jedno místo. Učedníci se rozhodli vybrat si pod Božím vedením náhradu. V této etapě fungování rané církve sehrál důležitou roli apoštol Petr. Nikdo nezpochyboval jeho rozhodnutí, všichni v něm viděli působení Boží moudrosti. Učedníci důvěřovali, že Bůh je uprostřed nich. Doba čekání nebyla promarněná. Učedníci se zaměřovali na přípravu misijní činnosti.

Zatímco čekáme na vylití Ducha svatého, který nám pomůže dokončit velké Boží dílo, musíme se sjednotit, abychom se navzájem povzbuzovali (Žd 10,24.25) a společně prosili o Božího Ducha. Zároveň bychom měli usilovat o sladění našich priorit s tím, co je hlavním Božím cílem – záchranou ztracených.

Aplikace

Jak se můžeš naučit čekat na Pánův příchod a během čekání neztratit víru? Jak můžete, podle vzoru učedníků, co nejlépe využít čas při čekání na seslání Ducha svatého?

„KTERÉHO VY JSTE UKŘIŽOVALI“

¹Když nastal den Letnic, byli všichni shromážděni na jednom místě. ²Náhle se strhl hukot z nebe, jako když se žene prudký víchr, a naplnil celý dům, kde byli. ³A ukázaly se jim jakoby ohnivé jazyky, rozdělily se a na každém z nich spočinul jeden; ⁴všichni byli naplněni Duchem svatým a začali ve vytržení mluvit jinými jazyky, jak jim Duch dával promlouvat.

³⁶Ať tedy všechen Izrael s jistotou ví, že toho Ježíše, kterého vy jste ukřižovali, učinil Bůh Pánem a Mesiášem.“ (Sk 2,1–4.36)

Osobní studium

Skutky 2. kapitola zaznamenávají vylití Ducha svatého o Letnicích. Když se Ježíšovi následovníci modlili, na jejich hlavách se ukázaly ohnivé jazyky. Poznali, že na ně sestoupila zaslíbená moc Ducha svatého.

Přečti si text Sk 2,1–41. Co se stalo s učedníky po přijetí Ducha svatého o Letnicích?

Učedníci začali mluvit jinými jazyky „jak jim Duch dával promlouvat“ (Sk 2,4). Rozhodující je, že každého z nich Bůh zmocnil k tomu, aby mohl konat službu ve prospěch nevěřících. Požehnutí nebylo určeno pro vlastní dobro učedníků. Nebylo požehnutím, které jim mělo pomoci dostat se do nebe nebo jim usnadnit mezinárodní obchod díky znalosti cizích jazyků. Moc od Boha dostali proto, aby mohli naplnit svěřený úkol. I dnes Bůh vyzývá každého ze svých následovníků, aby využil své osobní dary ke službě lidem, kteří neznají Krista. Ano, dostali jsme dary. Výzvou pro nás je, abychom při misii využívali dary, které jsme dostali, k oslovení druhých.

Vylití Ducha svatého vedlo k tomu, že mnozí lidé litovali svého předchozího odmítnutí Mesiáše. Někteří z nich byli dokonce v Jeruzalémě právě v době jeho popravy. To, co se dělo, bylo opravdu pozoruhodné. Petr některé z nich obvinil, že Krista ukřižovali! A oni si očividně uvědomili následky svého jednání. Když byli usvědčeni, zvolali: „Co máme dělat, bratři?“ (Sk 2,37).

A tak i oni mohli díky Boží milosti přijmout odpuštění. Petr jim řekl: „Obratťe se a každý z vás ať přijme křest ve jménu Ježíše Krista na odpuštění svých hříchů, a dostanete dar Ducha svatého“ (Sk 2,38).

Společně, v souladu s Duchem svatým, kázali Ježíšovi následovníci pokání a odpuštění hříchů – dokonce i těm, kteří se mohli přímo podílet na ukřižování Ježíše! Tak velkou moc má evangelium. Pokud by nás taková zpráva nemotivovala k misijní činnosti, co potom jiného? Jsme povoláni šířit evangelium ve světě: v sobeckém, padlém, zkaženém světě plném hříšníků. Naším úkolem není soudit, naším úkolem je svědčit o Ježíšově spásné moci.

Aplikace

Skutečnost, že i někteří z těch, kteří se přímo podíleli na Kristově smrti, mohli být díky evangeliu zachráněni, nás může ovlivňovat dvěma způsoby: (1) může být povzbuzením, máme-li pochybnosti, zda nám mohou být odpuštěny naše hřichy, a (2) může nás povzbuzovat, abychom svědčili druhým, bez ohledu na to, jak vypadá jejich život.

SITUACE V RANÉ CÍRKVI

⁴¹Ti, kteří přijali jeho slovo, byli pokřtěni a přidalo se k nim toho dne na tři tisíce lidí. ⁴²Vytrvale poslouchali učení apoštolů, byli spolu, lámali chléb a modlili se. ⁴³Všech se zmocnila bázeň, neboť skrze apoštoly se stalo mnoho zázraků a znamení. ⁴⁴Všichni, kteří uvěřili, byli pospolu a měli všechno společně. ⁴⁵Prodávali svůj majetek a rozdělovali všem podle toho, jak kdo potřeboval. ⁴⁶Každého dne pobývali svorně v chrámu, po domech lámali chléb a dělili se o jídlo s radostí a s upřímným srdcem. ⁴⁷Chválili Boha a byli všemu lidu milí. A Pán denně přidával k jejich společenství ty, které povolával ke spáse. (Sk 2,41–47)

Osobní studium

Jak úvodní text (Sk 2,41–47) popisuje ranou církev?

Skutky 2 končí krásným obrazem toho, jaká byla církev na počátku svého působení. Lukáš zde dvakrát zdůrazňuje, že se k Ježíšovým následovníkům „přidalo“ velké množství nových věřících (Sk 2,41) a že „Pán denně přidával k jejich společenství ty, které povolával ke spáse“ (Sk 2,47). Tyto formulace nezdurazňují jen samotný početní růst církve, ale také myšlenku, že tito nově pokřtění lidé se stali rovnocennou součástí společenství věřících.

Hlavní funkcí rané křesťanské církve bylo učednictví. Když se k církvi přidávali noví členové, stávali se „učedníky“ trojím způsobem. Seznamovali se s učením apoštolů a se společenstvím. V tomto kontextu jsou důležitá slova „učení“ („nauka, instrukce, pravidla) a „společenství“ (partnerství). Kázání apo-

štolů konfrontovalo bludná učení a nabízelo nové vysvětlení toho, co lidé viděli a prožívali. Nenaučili se však, jak prožívat tuto novou pravdu ve svém životě. Aplikování pravdy do života člověka se dělo ve vztahu s ostatními věřícími. Noví věřící se stávali učedníky nejen prostřednictvím vyučování, ale také prostřednictvím účasti na každodenním životě společenství. To se odehrávalo pod vedením duchovně zralých apoštolů.

Kázání, které lidem říká, co mají dělat, ale neukazuje jim, jak to mají dělat, není dobrým kázáním. Ale ani kázání a různé návody vysvětlující, jak žít křesťanský život, nenahradí osobní zkušenost. Je důležité, aby noví věřící měli osobní zkušenost tak, že pozorují jiné a nechají se inspirovat jejich příkladem. Pavel to věděl a přikázal svým následovníkům, aby ho napodobovali tak, jak on napodoboval Ježíše (1K 11,1). Když ostatní uvidí tebe a tvou živou zkušenost s Kristem, ovlivní to i je.

Aplikace

Vzpomeň si na někoho konkrétního ve tvém životě, u něhož si velmi přeješ, aby se stal věřícím. Každý den se za něj modlí a pros, aby tento člověk prožil osobní zkušenost s Ježíšem.

Výzva

Komu pomáháš, aby začal prožívat vztah s Ježíšem? Hledej způsoby, jak jej přivést do společenství s dalšími věřícími.

PODNĚTY K ZAMYŠLENÍ

.....

Naše misijní práce musí vycházet z hluboké lásky a vděčnosti za to, co Ježíš učinil a dělá v našich životech. Jakákoli jiná motivace je nesprávná. Vycházet z Písma a být v souladu s ním je klíčem úspěšné evangelizace.

„Svůj život máme spojit se životem Pána Ježíše, být na Kristu závislí. Máme jej přijímat jako „chléb života, který sestoupil z nebe“ a jako čerstvou vodu z pramene, který nikdy nevyсыchá. Jestliže budeme o svém Pánu stále přemýšlet a jestliže mu naše srdce bude projevo-
vat chválu a vděčnost, pak bude náš náboženský život stále svěží. Naše modlitby se stanou rozmluvami s Bohem, jako kdybychom mluvili s přítelem. A Bůh nám bude osobně sdělovat svá tajemství. Často si pak s radostí uvědomíme přítomnost Pána Ježíše. Pak „zahoří“ i naše srdce, když si uvědomíme, že Pán Ježíš jde životem s námi jako kdysi s Henochem. Jestliže to křesťan opravdu prožívá, projeví se v jeho životě prostota, pokora, mírnost a skromnost. Celé okolí pozná, že se stýká s Ježíšem Kristem a že se od něj učí.“ (COL 129; PM 65)

„Kdo se zajímá jen o sebe, neroste ani nenese ovoce. Jestliže jsi přijal Krista za svého osobního Spasitele, musíš zapomenout na sebe a snažit se pomáhat druhým. Vyprávěj jim o lásce a dobrotě Pána Ježíše. Splň každou uloženou povinnost. Nos na svém srdci problémy jiných lidí a všemi dostupnými prostředky se snaž zachraňovat hynoucí. Když přijmeš Kristova Ducha – Ducha nesobecké lásky a práce pro druhé – porosteš a poneseš ovoce. Ve tvé povaze uzraje ovoce Ducha. Tvá víra zesílí, tvé přesvědčení se prohloubí a tvá láska se zdokonalí. Stále více se budeš podobat Ježíši Kristu v tom, co je čisté, ušlechtilé a krásné.“ (COL 67; PM 31.32)

Otázky k rozhovoru

1. Jak rozumíš Pavlovým slovům v dopise Filipským o kázání Krista z nesprávných pohnutek (Fp 1,15–18)? Jak se můžeme ujistit, že my sami se nedopouštíme podobného jednání?
2. Jaká je vaše osobní zkušenost s realitou Boha a jeho lásky? Můžete na základě vlastních zkušeností kázat druhým upřímně a čestně o Boží dobrotě a lásce? Z čeho vychází vaše svědectví?
3. Jaká byla vaše zkušenost s čekáním na Boží odpověď? Čemu vás to naučilo o Bohu a o podstatě víry?